

метохътъ когото подмами съ пары и обѣщанія на голѣмъ защитѣ, само и само да прикрие беззаконіето си, което бѣ излѣзло на явѣ. Това е нѣщо което го знайтъ тука въ Цариградъ и мало и голѣмо, а и двѣтѣ тѣзи жъртвы на сластолюбіето и на шарлатанитѣ му сж живы и оплакватъ злѣ въ зло днитѣ си.

Жалното е че такъвъ като бѣ той, и таквызъ постыдни дѣла явно вече като вършаше, Н. Прѣосвещенство не само не земаше въ вниманіе заблѣжкытѣ които му ся правяхъ за поведеніето на достойныйтъ му възпитанникъ, но още го защищаваше и всякакъ ся мѣчеше чрѣзъ своето вліяніе да го повиши на чинъ и почетъ; и въ стараніята си най послѣ сполучи да го направи не знаемъ дѣ Архимандритъ и да го тури и за управитель на Черквѣтѣ, като го направи и духовникъ, а запрѣти на другытѣ свещенници да исповѣдуватъ, за да може само той да бере корыститѣ на положеніето си: отъ което ся възползува той не за друго, а за да распространи още повече поприцето на гнуснытѣ си подвигы.

Но прѣди да кажемъ нѣщо за по-послѣднитѣ му подвигы, нека поменемъ тука нѣщо и за родолюбіето на този самохваленъ родолюбецъ, за което най много обыча да говори той, като прѣдставя всякога себе си съсипанъ отъ голѣмытѣ